

nih, tujih krajih, morda celo tam pod onimi čmernimi oblaki ali po temnih gozdovih. Nel Pametneje je ob domačem ognjišču. Lepo tiho in sam s seboj je začel ponavljati napol naučeno molitvico, priporočuje se angelu varhu. Še prej, nego je prišepetal do tja, kjer so mu morali navadno pomagati mamica, ni videl več luči na steni, ne ognjišča, ne kuhalnice, ni slišal kipečih piskrov, ne ropotajočih pokrivač . . . Stanko je sladko dremal in sladko sanjal, da je v krilu božjega krilatca, ki ima — menda njemu v čast — tudi nove hlače, pa ga zato tem zvesteje čuva vsake nezgode.

* * *

Stanka je pokladala mama spat v belo posteljo.

»Oho! Kaj pa hoče tukaj stric Mrak?« zavpije dečko, prebudivši se iz prejšnjih sanj. Videl je, kako nekdo sloni na rokah ob njegovem ležišču; a to ni bil stric Mrak, to je bila njegova zlata mamica, ki je skrbno izročala svoje dete angelu varhu in vsem božjim prijateljem v zanesljivo varstvo. Stanko je samo še enkrat odprl oči in se sladko nasmehnil. Na glavi, ustnih in prsih je čutil prekrizujočo ga materino roko, na čelu pa vroč poljub . . .

Tedaj je pokukal skozi okno stric Mrak, za njim je brzela strina Noč a nobeden se ni ustavil, še zglasil se ni v hiši.

Naslednje jutro je Stanka pozdravil beli Dan.

Njegov ljubljeneec.

Spisal *Andrej Rapč.*

Le pogledjte ga, Boštjanovčevega Franceta, kako ljubeznivo je vzel v naročje svojega ljubljence!

Pa to mlado jagnje šele malo časa nedolžno gleda v božji svet.

Sinoči so ga pri Boštjanovčevih priredili, in France si je že naprej izgovoril, da bo jagnje njegovo, pa prav samo njegovo.

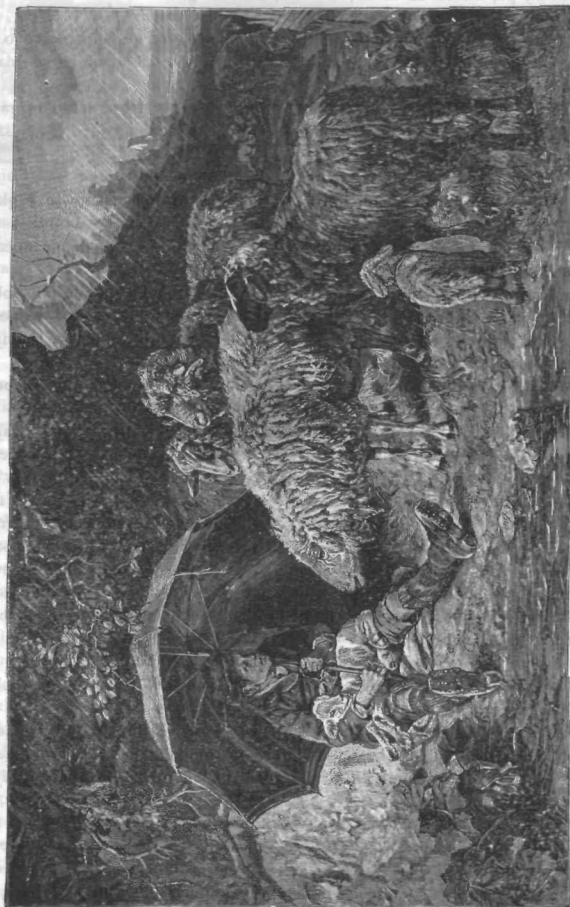
Še včeraj je za svojo novo živalco pripravil mehko ležišče. Tega si ni dal dopovedati, da ne bi vzel z lastne postelje izpod zglavja stare suknje in bi je ne bil pogrnil na ležišče za svojega ljubljence.

»Prav samo moje bo to-le jagnje, in prodati ga ne pustim očetu«, to je kar naravnost in odločno povedal mamici.

»Če ti ga bodo oče pustili, že prav, a lepo jih moraš prositi.«

»Kaj pa, mama, če bi ga od njih kupil?«

»Saj nimaš nič denarja!«

»Pa bi mi ga dali vi, mamica!«

»Misliš? . . .«

»Pa bi vam ga že vrnil. Nekaj pa že kar takoj lahko vzamete. Ob mojem godu mi daste vsako leto eno krono v poštno hranilnico in oče tudi eno. Sedaj pa, mesto da bi mi, mamica, dali ob godu tisto krono . . .«

»Saj je bil šele tvoj god, pa naj ti že zopet dam?«

»Za drugo leto, mamica! Mesto da bi mi dali ob godu tisto krono, pa jo daste danes, in mesto da bi mi oče dali ob godu tisto krono, jo pa kar danes zaračunajva za jagnje, pa bol!«

Kakor sem danes zvedel, je ta priliznjenček res tako dolgo brbral in moledoval, da je dognal, kar je hotel. Jagnje je sedaj njegovo, prav samo njegovo.

O, rad pa ima France živali tako, da nikoli tega!

Lansko leto so oče prodali kravo-sivko, a to mu ni moglo v glavo. Jokal je. Naposled — kaj vse si ne izmisli mlada kri! — je našel tudi France zdravilo za svojo srčno boleost. Vsak dan, ko je šel v šolo, je obenem tudi stekel v hlev novega sivkina gospodarja.

Malo je pobožal sivko, ona pa ga je povohala, in oba sta bila zadovoljna.

Sedaj pa je zadovoljnost Francetova prav popolna, kakor vidite na sliki. Tako je ponosen, da je on gospodar — on sam! — tega-le jagnjeta, da ne gre menjat z nikomer — še s cesarjem ne.

Pa danes je imel malo smole. Tako lepo je sijalo solnce, tako lepo je bilo brezoblačno nebo, pa so se jeli kupičiti oblaki po njem . . .

A da bi na pašo ne gnal, tega France še misliti ni hotel. Kaj ga briga, če bo moker! Nič, prav čisto nič! Kako je prijetno tako-le gledati ovčice in jagnjeta, ko se pasejo, igrajo in skačejo. On bo gnal, če ne vem kaj!

Pa ga res vidite na paši! Hotel je iti kar brez dežnika in bos, a mati so mu potisnili dežnik pod pazduho, črevlje na noge in kos črnega kruha v žep, pa je gnal France na pašo in užival solnčno srečo. Na nebu pa ni bilo več solnca. Za sive in črne oblake se je skrilo. V daljavi je pogrmevalo in votlo bučalo. Tuintam je potegnil veter med drevjem, pa je bilo zopet vse skrivnostno tiho. Blisk je švignil iz oblaka v oblak, zagrmelo je bliže, in padlo je par debelih kapelj.

France je skočil po svoje jagnje in ga vzel v naročje, da bi ne bilo mokro. Hotel je gnati domov. Pa je zagrmelo močno, in ovce so se plahe bližale Francetu, in dež je lil kot iz škafe.

France je sedel pod skalo, razprostrl dežnik, stisnil k sebi jagnje in vesel gledal po drugih ovcah, kako jim je po obilni volni polzela kaplja za kapljo in si delala pot med volno . . . Vse je lilo od ovác, a njegov ljubljeneec je suh, suh, suh . . .

»Zdi se mi, da ste tej-le živalci nevoščljive«, je blebetal France.

»Kaj tako gledate? No, le pridite sem k meni! Baca, na, na, beeee . . . O, pa v naročje te le ne vzamem. To je samo za mojčka. Tisto pa, gledate pa vse lahko, kako se dobro godi mojčku, kako je suh, suh, suh! Baca, na, na, beeee!«

Dež je ponehaval.

